zcela nejasno, k čemu směřují vývody odvolání na jiném místě, pokud odvolatel ohledně téhož bodu »in eventum trvá« na provedení důkazů nabízených u okresního soudu v Ž. v trestním řízení T VI 2418/35.

S hlediska výroku o vině je též bez významu, že obviněný prý některé ze závadných výroků pronesl z rozhořčení. Stejně je bez významu tvrzení, že ohledně jednoho ze zmíněných výroků byl prý stihací návrh v řízení T VI 2418/35 okresního soudu v Ž. učiněn opožděně.

Záleží jen na tom, že odvolatel ve společnosti vyslovil obvinění dílem dosti těžká ohledně některých částečně i vysokých důstojníků čsl. armády a že pak v trestním řízení proti němu zavedeném prohlásil, že se přesvědčil o nepravdivosti svých tvrzení, že je proto odvolává, že jich lituje, že prosí napadené důstojníky za prominutí a že zaplatí 200 Kč ve prospěch čsl. červeného kříže.

Tím, že si obviněný svým jednáním přivodil trestní řízení, aniž se dříve přesvědčil, zda může svoje urážlivá tvrzení, dotýkající se cti i vyšších důstojníků a tím dokonce zároveň pověsti armády, v případném soudním řízení dokázati, projevil obviněný takový stupeň lehkomyslnosti a takový nedostatek vědomí odpovědnosti, že to muselo u soudu a i jinak ve veřejnosti vzbuditi dosti nepříznivý dojem nejen co do osoby obviněného samého, nýbrž i o stavu, jehož je členem; neboť je známo, že veřejnost zpravidla z chování jednotlivých příslušníků stavu usuzuje na celou úroveň a najmě na čest a vážnost stavu samotného.

Tvrzení odvolání, že obviněnému znemožnily prý jen »nešťastné okolnosti«, aby pravdu dokázal, nelze si všimnouti, poněvadž odvolání v tomto směru neuvádí nic konkretního. Odvolání, pokud čelí proti výroku o vině, nebylo proto lze vyhověti.

Domáhajíc se — ostatně bez jakéhokoliv odůvodnění — podmíněného odkladu výkonu trestu, přezírá odvolání, že se zákon čís. 562/1919 Sb. z. a n. nevztahuje na odsouzení v kárném řízení.

Čís. 356 dis.

Advokát, který dá svou kanceláří za klienta sepsati a odeslati trestní oznámení, obsahující těžká obvinění různých osob i jiného advokáta a navrhující zatčení obviněných, sám je však nepodepíše, nýbrž dá je podepsati jen klientovi, aby on sám za ně nesl zodpovědnost, a tím vzbudí u státního zastupitelství dojem, že má pochybnosti o jeho obsahu a proto je nechce krýti svým podpisem, porušuje povinnosti povolání i čest a vážnost stavu.

Nezáleží na tom, zda poučil klienta o možných následcích a zda byl nebo mohl být přesvědčen, že obvinění jsou odůvodněná.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds II 31/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl — pokud směřovalo proti výroku o vině — odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Napadený nález spatřuje provinění odvolatelovo v tom, že dal ve své kanceláři za svou klientku A. sepsati a státnímu zastupitelství v L. odeslati trestní oznámení obsahující těžká obvinění proti různým osobám a najmě i proti advokátu Dr. K., při čemž bylo navrženo i zatčení těchto osob, že dal oznámení to podepsati jen klientkou, ale sám je nepodepsal, že se tím vyhýbal vlastní odpovědnosti, kdežto A-ovou vydal nebezpečí trestní odpovědnosti, a že tímto postupem vzbudil u státního zastupitelství dojem, že nepovažuje podezření proti uvedeným osobám za dosti podstatné, aby na jeho dotvrzení mohl klientce poskytnouti svou podporu jako advokát.

Již počátkem řízení byl obviněnému sdělen obsah přípisu státního zastupitelství v L. advokátní komoře ze dne 26. listopadu 1936, St 3615/36-9, kde bylo obviněnému výslovně vytýkáno, že oznámení proti Dr. L. a spol. bylo sice sepsáno v kanceláři obviněného, avšak nebylo jím podepsáno, nýbrž jen A. Neobstojí proto formální námitka odvolání, že obviněný prý nevěděl, co se mu vytýká, a že se proto nemohl patřičně hájiti. Vyjádření odvolatelovo ze dne 12. února 1937 se naopak zabývá výslovně a zevrubně výtkou, že trestní oznámení, o něž jde, nepodepsal, pokud se týče spolunepodepsal.

Ve věci samé nečiní odvolání námitky proti úsudku kárné rady, že postup odvolatelův musel vzbuditi a skutečně vzbudil u státního zastupitelství v L. dojem, že se zúčastnil sepisu nejzávažnějších obvinění proti kolegovi jen jaksi anonymně, že o podstatnosti těchto obvinění není přesvědčen a že se proto střehl, krýti oznámení jako advokát svým jménem. Odvolání dále nic nenamítá proti dalšímu názoru kárné rady, že jednání obviněného bylo způsobilé vzbuditi dojem, jako by si byl býval vědom, že nelze obsah oznámení s úspěchem prokázati, ale přes to dal oznámení sepsati, aby z toho čerpal svůj hmotný výdělek (tudíž dojem, jako by dal ohledu na svůj hmotný zisk přednost před ohledem na zájem klientky).

Odvolání jen opětovně zdůrazňuje pohnutku, z níž odvolatel prý oznámení nepodepsal, totiž ohled na kolegu a stav. Nelze sice nahlížeti, jakou výhodu mohlo to pro čest a vážnost jednotlivce-advokáta Dr. L. a celého stavu znamenati, že odvolatel dal trestní oznámení proti Dr. L. a návrh na jeho zatčení podati bez svého podpisu, a právem poukazuje napadený nález na to, že bylo naopak povinností obviněného, aby, mínil-li, že má dostatečné důvody pro podezření proti druhému advokátovi, oznámení při zastoupení klienta sepsané a podané také kryl

svým jménem, takže je těžce pochopitelno, jak se mohl obviněný dáti k svému postupu přiměti uvedenou pohnutkou. Leč nesejde vůbec na této pohnutce, neboť kárné přečiny, o něž jde, mohou podle ustálené judikatury býti spáchány i z nedbalosti. A tu nelze popříti, že si obviněný jako advokát mohl, ba musel při náležité pozornosti a bedlivosti býti vědom, že jeho jednání může na venek vzbuditi nahoře zmíněný dojem nanejvýš nepříznivý nejen pro něj samotného, nýbrž i pro celý stav, k němuž náleží.

Že obviněný vzbuzením uvedeného dojmu zlehčil čest a vážnost stavu, je na bíle dni, při čemž je bez významu, zda tento účinek zamýšlel čili nic.

Leč tím, že u státního zastupitelství mohl vyvolati a skutečně i vyvolal dojem, že sám má pochybnosti o obsahu oznámení a že je proto nechce svým podpisem krýti, seslabil samozřejmě hned předem váhu a význam trestního oznámení v zastoupení klientky podaného a zvýšil takto pro svou klientku s druhé strany nebezpečí, že může býti učiněna odpovědnou za obsah trestního oznámení. Odvolatel zdůraznil sám ve svém vyjádření a naznačuje to dokonce i ve svém odvolání, že odepřel podpis oznámení za tím účelem, aby klientka nesla odpovědnost za obsah oznámení sama. Projevuje takto na venek, že považuje obsah pronesených obvinění za pochybný, seslabuje takto účinnost zástupčího kroku klientkou honorovaného a zvyšuje tím zároveň pro klientku nebezpečí trestního stíhání, provinil se odvolatel i proti předpisu § 9 adv. ř. a tím proti povinnosti svého povolání, neboť nehájil takto práva své klientky s onou věrností a svědomitostí, k níž byl podle zmíněného ustanovení povinen.

Hledíc k tomu, co předesláno, je též nezávažné, zda obviněný nebo jeho koncipient poučil A. o možných následcích oznámení. Rovněž je bez významu, zda byl a mohl býti přesvědčen, že obvinění, tvořící předmět zmíněného oznámení, jsou opodstatněna, záležíť jeho provinění v tom, že při nejmenším z nedbalosti vzbudil dojem, že toto přesvědčení nemá. Z téhož důvodu je lhostejno, zda by byla A. oznámení podala i sama, tedy bez přispění obviněného. Konečně je bez významu tvrzení odvolatelovo, že oznámení sepsal jeho koncipient, když obviněný sám doznal, že byl o věci informován.

Z uvedených důvodů stačí k odůvodnění odsuzujícího nálezu skutkový děj obviněným samotným doznaný a není proto zapotřebí svědeckého výslechu A. a koncipienta Dr. H. Nelze proto ani řízení vytýkati neúplnost.

Čís. 357 dis.

Ustanovení § 19 adv. ř. se nevztahuje na pohledávky, které nejsou stejnorodé s palmární pohledávkou advokátovou. Klientův nárok na vydání alimentačních částek, došlých advokáta na jeho účet, není stejnorodý s advokátovou palmární pohledávkou.